

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ DANIEL RICHE

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΣΠΙΤΙ

ΝΤΩ ή ώρα εσήμανε μαζικά στο ρολόι κάποιον χωριό, όταν ξαφνα καίλαμος πολλών άλλων έτάραξε τη βραδινή γαλήνη της έξοχης κι ένας μικρός όμιλος ίππέων παρουσιάστηκε στο δρόμο.

Δύο άνδρες προηγούντο του όμιλου αυτού, από τους οποίους ο ένας φορούσε σπολιέ Επιτρόπου της Συνελεύσεως κι ο άλλος άξιοματικό των Στρατιών της Δημοκρατίας. Τέσσερες στρατιώτες τους συνοδεύαν.

— Έ λοιπόν, ύπολογαί με, ρώτησε ο Επαναστατικός Έπίτροπος, διακόπτοντας τη σιωπή, θα φτάσουμε καμιά φορά στο Μοράν... — Μόλις στάρουμε αυτό το δρόμο, θα το δούμε μπροστά μας... — Θα βρούμε τουλάχιστον εκεί κανένα πανδοχείο; γιατί πεθαίνω της πείνας.

— Μου φαίνεται πως υπάρχει ένα, απάντησε ο ύπολογαός. Σε λίγο ο μικρός όμιλος βρισκόταν στην είσοδο του Μοράν. Ά μέσος εβράδυναν την πορεία τους κι άρχισαν να προχωρούν μέσα από τους στενούς δρόμους της κοινοπόλεως αναζητώντας το μοναδικό της πανδοχείο. Τέλος, είδαν πάνω από μιιά πόρτα μιιά επιγραφή που έγραφε: — *Με τρία μόνο σκαβιά, ο Γεωργιανός φιλοξενεί εδώ πεζούς και καλλάρηδες.*

— Φοιά! είπε ο ύπολογαός Μισέλ. Και, πλησιάζοντας προς την πόρτα, τη χτύπησε με το χέρι του, φωνάζοντας: — Ε, από μέσα...

Μά κανείς δεν του απάντησε. Τότε τράβηξε το σπασί του κι άρχισε να χτυπάει την πόρτα με τη λαβή του. Αδύτη τη φορά ή πόρτα άνοιξε και, μέσα απ' το άνοιγμα της, φάνηκε ένας χρονιάς άνδρας, κατασημαμένος, που κρατούσε ένα φανάρι στο χέρι.

— Τι θέλετε; ρώτησε σέ τόνο ελάχιστου ίσχυροτυπού τους ίππεις. — Θέλωμε εν πρώτοις να φάμε, του απάντησε ο Έπίτροπος, κι έπειτα δουμάτια για να κοιμηθούμε.

— Λοιπά!... Έκανε ο Ξενοδόχος. Δεν έχω ούτε μιιά άχρηστορσωνή... Έξακολοιούηστε το δρόμο σας!... — Φτάνει! φώναξε τότε ο Έπίτροπος ώργισμένος και κατεβαίνοντας απ' το άλογο του. Έτοιμασέ μας ό,τι χρειάζεται για να φάμε και να κοιμηθούμε, γιατί άλλως σέ συλλαμβάνω άμεις ός κακό πατριώτη!...

— Συγγνώμη, πολιτέ; απάντησε ο Ξενοδόχος αλλάζοντας έξαφνα τόνο. Δεν άπτείνουα. Όλο το πανδοχείο μου, από πάνω ός κάτω, είναι παλιμένο, όπως έπίσης είναι παλιένα όλα τα διαβάματα κρεβάτια του χωριού... — Και που διάβολο βρέθηκε όλος αυτός ο κόσμος; ρώτησε ο ύπολογαός κατασφρίζοντας.

— Ένα απόσπασμα της στρατιάς του 'Ός έχει στρατοπεδεύσει στο χωριό, απάντησε ο Ξενοδόχος. Έβρισαν σήμερα κατακοίτοι και μεγάλον πάλι αβείο το πρωί. — Τότε περίφημα... Ειδοποιήσε τους άξιοματικούς. Θα μιιά έξοικονομήσουν αυτού!

— 'Όχι! 'Όχι! φώναζε ο Έπίτροπος. Και, στρεφόμενος προς τον άξιοματικό, έπρόσθεσε σέ αγανά τόνο: — Σεχνάς ότι ή άποστολή μας είναι εμπιστευτική και θα μιιάς ζητήσουν ίσως έξηγήσεις;... — Τέλος πάντων! Έκανε απότομα ο ύπολογαός Μισέλ. Δεν μπορούμε ωστόσο να κοιμηθούμε στο ύπαιθρο. Λείξε μας τουλάχιστον, εσύ, Ξενοδόχε, κανένα καταφύγιο...

— Ό πολιτέ, Έκανε εκείνος, υπάρχει εδώ κοντά ένα σπίτι έλεύθερο, μα δεν θα θελήσετε να περάσετε σ' αυτό τη νύχτα σας... — Γιατί;... Γιατί;... — Γιατί αυτό το σπίτι το λέμε εδώ *Ματωμένο Σπίτι*...

— Ματωμένο σπίτι;... Και για ποιο λόγο το δόσατε αυτό το όνομα;... — Ένα σοφό έγκλημα έχει γίνει σ' αυτό και οι τοίχοι του είναι βαμμένοι με αίμα... Είναι έντελός άκατοίητο, μα σας συμβουλεύω να μην πάτε... — Έ, λοιπόν, τότε μπορεί να μιιάς οδηγήσης σ' αυτό;... — Εγώ;... 'Όχι!... Ποτέ!... Και δεν θα βρήτε ούτε και κανένα άλλον που να τοιμήσει να περάσει την πόρτα του καταραμένου αυτού σπιτιού... — Δειλέ!... Τότε θα πάμε μόνοι μας... Έσθ έτοιμασέ μας μόνο μερικά προμήθειες και άβρονο χρσσί... — Εύχαριστός! απάντησε ο Ξενοδόχος.

Κατά τη διάρκεια της συνομιλίας αυτής, ο καιρός είχε αλλάξει άπτομα. Βαρειά σύννεφα είχαν σκεπασί τον ορανό και δυνατός άνρας είχε σηκωθεί.

Σε λίγο ο Ξενοδόχος ξαναγύρισε κρατώντας ένα μεγάλο καλάθι γεμάτο προμήθειες. Άμα πληρώθηκε, είπε στους ίππεις: — Πρό πάντων φροντίστε να μείνετε μέσα στη μεγάλη αβουσα...

Η καταγίδα είχε ξεσπάσει ήδη όταν ο μικρός όμιλος έφτασε στο «Ματωμένο Σπίτι». Έσπρωξαν την πόρτα, ή οποία ύπεχώρησε χωρίς καμιά αντίσταση, και μπήκαν μέσα. Βαθύ σσοτάδι έλικρατούσε μέσα κι ούτε ο παρακρός θόρυβος δεν άκούγονταν.

— Άναγε με το τακιάκι σου, Ζάν, ένα σωλή! διάταξε ο άξιοματικός ένα στρατιώτη. Ο στρατιώτης ύπάκουσε, κι έπειτα από ένα λεπτό ζωρό φως πλημάρισε το δωμάτιο, όπου βρισκότουσαν. Ήταν μιιά άπέραντη τετραγωνή αβουσα, επιπλωμένη μ' ένα τραπέζι και με μερικά καθίσματα. Μέσ' στο τζάκι, μερικά ξύλα, σκεπασμένα με σάχτη, έβουσαν...

— Πήγαν να φέρει ξύλα για να ζωρήσης τη φωτιά! διάταξε ο άξιοματικός ένα στρατιώτη, και άσάρισε τα ξύλα. Σε λίγο, ή φωτιά άναγε και οι στρατιώτες άρχισαν να τρώνε εύθιμα. Μόλις απόγαγαν, πήγαν να κοιμηθόν στ' άχυρα, κοντά σ' άλογά τους, ενώ ο άξιοματικός και ο Έπίτροπος άρχισαν να συζητούν κοντά στη φωτιά για τον τρομερό πόλεμο της Βανδέας, ό οποίος τους κρατούσε, μήνες τοια, σ' αυτά τα μέρη. Ειτιχώς, ή σύλληψη του Κισορέ, του αδελφου αυτού, ό οποίος είχε προσβληθή από έγκληματομια, είχε καθυστερήσει κάπως τα πνεύματα και σέ λίγο ή έστρατεία θα τελείωνε.

Έξω ή θύελλα μανάζε και οι κερανοί άντηχούσαν τρομερά μέσα στην έσοχή. Η βροχή χτυπούσε άγρια στα τζάκια.

Έξαρνα μεσάνυχτα σημαναν μαζικά, κι ο ύπολογαός σηκώθηκε. — Νομίζω, είπε, πως εινε καιρός να ξεκουραστούμε κι έμεις λίγο. — Μα, περιμένετε μιιά στιγμή... Πάω να δω μήπως υπάρχουν πουθενά κρεβάτια... Άναγε ένα κρεθ και διευθύνθηκε προς την πόρτα. Μά, την ίδια στιγμή, ένας τρομερός κερανός άντηχίσε, σαλεύοντας εκ θεμελίων το σπίτι. Συγχρόνος ο Μισέλ όπισθοχώρησε, βγάζοντας μιιά όπισσωση άναφωρή, που έκανε το σύντροφό του να στραφή προς το μέρος του.

Μπροστά του, μιιά γυναίκα μσοτυνημένη, με πρόσωπο πτώματος, με τα μάτια βλοσυρά, με τα μαλλιά λυμένα, με βήμα αυτόματο και άργό, κατέβαινε άργά τη σκάλα, κρατώντας ένα τσεκούρι στο χέρι... Οι δύο άνδρες, χωρίς να προφύρον λείξι, έκντταζαν κατάπληκτοι την παραδόξη αυτή έμφάνση.

Εκείνη, χωρίς να βλέπει, διέσχισε τη μεγάλη αβουσα. Σε μιιά γυναίκα γονάτισε και άπευνημένη προς ένα πρόσσοπο άόρατο, άρχισε να λεί με φωνή γεμάτη άγονία και δάκρυα: — Πατέρα μου!... Γιάτέρα μου!... Άποχρίσου μου!... Άχ! Θεέ μου!... Είναι φορσού!... Πέθανε!... Άχ!... Θεέ μου!...

Και, καθώς έλεγε τα λόγια αυτά, χτυπούσε το κεφάλι της καταγής, στροφογύριζε τα χέρια της με όδνη, χωρίς οι δύο άνδρες; να τολμούν να επέμβουν.

Έπειτα, σάν να πήρε μιιά ξαφνήκή άπόφαση, σηκώθηκε κι' ενώ μιιά άγρια έκφραση άπλωνόταν στο πρόσωπό της, φώναξε δυνατά: — Θα σ' εκδικηθώ, κατέρα μου!

Και, σαλεύοντας το τσεκούρι της, βολιχούσε άδούρα, άνέθηκε πάλι τη σκάλα.

Ο άξιοματικός και ο σύντς φορός

Μια γυναίκα άνομαλλισμένη κατέβαινε τη σκάλα, κρατώντας ένα τσεκούρι...

του, χειριμένοι από μία τρομερή άγνοια, κι ξέροντας τι βιέλλε να γίνει, την άκολουθησαν...

Έξαινα, μία κραγή στρυγγή, άγρια άκούστηκε, τόσο δυνατή, που έκανε τους στρατιώτες που κοιμόντοσαν στο σταύλο ν' αναληθίσουν και να τρέξουν στην άθωσα, νοιώνοντας ότι κάποιος δυστύχημα είχε συμβεί στους άρχηγούς των.

Ο ύπολογός και ο Έπίτροπος βρισκόνοισαν εκεί και οι δυο, κατάρλομοι και καταταραχμένοι.

Κύριε ύπολογέ, φώναξαν οι στρατιώτες, άκούσατε αυτή την κραγή;... Τι ήταν;...

Ήσυχαστε τους άπάντες ο Έπίτροπος. Τίποτε δυσάρεστο για μάς... Μά άς φύγομε το ταχύτερο άπ' αυτό το σπίτι...

Ναι, ναι, άς φύγομε άπ' αυτό το καταραμένο μέρος, είτε και ο άξιωματικός.

Έπειτα από λίγα λεπτά ο ύμιλος άποιακρονοταν κάλπάζοντας άπό το «Ματωμένο Σπίτι».

Η θύελλα είχε κοπιάσει έντομεταξύ κι' ο ουρανός είχε ξοστερωθεί.

Έμπρός, μπάρμπα Ζερμού!... φώναξε ο ύπολογός Μισέλ στον ξενοδόχο των «Γριών Χερσών Σκοδόων», φέρε μιάς να ποίμε... Φέρε κι' ένα ποτήρι άπό σου για να ποίμε μαζί στην ύγεια της Δημοκρατίας.

Μέ άλη που την χιούδι, ποίμε άπάντας ο ξενοδόχος άποφάσοντας σ'ό τραπεζί άπό άνω χερσί.

Άφού τούνοισαν...

...πέρασε τα ποτήρια τους και τ' άδειασαν, ο ύπολογός είτε στον ξενοδόχο:

— Τώρα περιμένομε άπό σένα να μάς διηγήσης την ιστορία σου «Ματωμένο Σπίτι». Δέν σου κρύβο μάλιστα πως, όταν θα γυρίσομε άπό την άποστολή μας, θα ξαναπεράσομε άπό δω για να διαφωτίσομε αυτό το μυστήριο.

— Νά σάς την πό, άφού θέλετε, είτε ο ξενοδόχος. Είνε άνωσ πολύ θλιβερή ιστορία... Στο «Ματωμένο Σπίτι» κατοικούσαν άπό έτών ο Μαθουρίνος Κερνέζ κι' η κόρη του 'Υβόννη. Όλοι τους ήξερον καλά τους άγαπούσαν στή χώρα.

Ο Κερνέζ ήταν καλός και δικαίος στους άνθρώπους που του δουλεύεαν και ή 'Υβόννη δέν είχε τίς τίσι της στή εύπαλαγία...

Τόν περασμένο χρόνο, ένα άπόσπασμα πέμτε στρατιωτών του Μαρά, που τους είχε διαλέξει ο Καρρέ άπό τ' άίτεργα για να θροφύσουν το θάνατο και την άπόγνοια, πήγαν και ζήτησαν άπό το Μαθουρίνο Κερνέζ να κομηθεύη σ'ό σπίτι του. Αίτός, μόν μωρόντας να κάνει κι' άλλους, τους έδέχτηκε. Τότε εκείνη έβήτησαν να φάνε και να πούν, έξαναγαζώντας τον πατέρα και την κόρη να τους σερβίρουν...

— Έτσι δέν άγνησαν να μεθώσουν έλεϊνά... Έξαινα, ένας άπ' αυτούς, κορφονόνας τ' άμια του στή 'Υβόννη, διέχωσε τ' τραγούδι του και είτε:

— Γέρο, παντρεύομαι την κόρη σου... Είνε άμορφη και πο' άρεσι...

— Ναι... ναι... φώναξαν κι' ο άλλοι. Θά παντρεύομε την κόρη σου...

Άκούοντας αυτά τ' άόγια, ο Μαθουρίνος έγινε κατάρλομος.

— Άνέβα στην κάμαρη σου! διέταξε την κόρη του. Κι' έπειτα, γυρίζοντας προς τους άλλους, έπροσέδσε:

— Πιέτε, παιδιά, και φάτε όσο θέλετε, μ' άννοω να βεβαιώητε τ'ό σπίτι μου και την κόρη μου.

— Θά σ'απάσης, γέρο-τράγο! ούραζαεν οι στρατιώτες. Θέλομε την κόρη σου και θ'ό την κάνομε δική μας.

— Άτιμοι άνδρες!... Έκανε να πη ο Κερνέζ.

Μά δέν πρόφτασε να τελειώσει τ'ή φράση του κι' ένας στρατιώτης, σημαδιοντάς τον, τόν έπροβόλησε. 'Η σφαιρά τόν βρήκε σ'ό πρόσωπο και ο γέρος σωφιδτηκε κάτω, πλόνοντας σ'ό αίμα του, ένω ή 'Υβόννη, περσίρωμη, έτρεχε κοντά του...

Τότε συνέβη κάτι τρομερό και φοιχτό. Τ' ά κτήνη αυτά, μεθωμένα άπό τ'ό ποτό και τ'ό αίμα, άρπαξαν τ'ή νέα και την άνάγκασαν να χορέγη γύρω σ'ό πτώμα τ'ό πατέρα της. Μά αυτό ήταν άνώτερο τ'όν δυνάμεω της, και ή φτωχή νέα σωφιδτηκε κάτω... Τ'ό τι έκαναν τότε οί κοκούργοι έκεινο, δέν περιγράφεται... 'Ηταν φοιχτό, βδελυρό!...

Όταν ή 'Υβόννη συνήθε, ήταν έντελώς μόνη... Καθώς δέ έκανε ν' άλώση τ' ά χέρια της, έπιασε τ'ό πτώμα τ'ό πατέρα της...

Μ' ένα πήδημα τότε ανορθώθηκε περσίρωμη... Μά, δεσπόζοντας σ'ό λίγο τ'ό τρούμου της, γόνάτισε μπρός

ΑΗΣΜΟΝΗΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

Ο κ. Λάσκαρης για τόν Στρατήγη. Ο ποιητής, ο παράλληλος, ο μυστακαλής. Ο κ. Σαχ. Παπαντωνίου για τόν Κοουσουλάκο. Ο... ύψηλότερος δημοστρυγγός. Γκούζι! Γκούζι! Γκούζι! Πάντοτε έτοιμεθνακας. 'Η γλακτοκομία του, κ.τ.λ.

Δημοσιεύομε σήμερα, όπως σ'ας έπιστηθήκαμε, μερικά άπό τα χαριτωμένα σάτιρα τ'όν λογιών τ'ό καλό κακό?

Πρώτος ο θεατικός συγγραφέας κ. Ν. Λάσκαρης κατάρλομο τ'όν ποιητή κ. ΓΕΩΡΓ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΝ:

«Ο Γεώργιος Στρατήγης... Έκτακτος άπεσταλμένος της Πειραιακής φιλολογίας... τ'ό τ'ό Αθηναϊκού φιλολογικού σ'ολογιού.

Μυστακαλής κι' παράλληλος... Άνθρωπος τ'όν γραμμάτων και τ'όν επιγραμμάτων.

Ποιητής γλακτάτος: Σφρανδ... λουλούδι! Παίζει άμοιας και Σφραφίον... τ'όν Πειραιώ.

Χάλας πρώτης τάξεως. Γελά άκαταπαύτως και προ παντός ως τις βόσκους τ'όν Μυραονόου και τ'όν Έπικουροπούλου.

Φοιταίει κ'αυτός και τ'ό τ'ό τ'όν φίλων του.

Είπε και τ'ό έξοχήν τραγικός ποιητής και τ'ό γλακτοκομικός εις την έξοχήν... τ'όν Κλίαν.

Γαζειόει εις την 'Ελβετία και εις τ'... Πατήσια.

Κάβεται εις τόν Πειραιά και εις τ'ς 'Αθήνας, έστιν έτε δέ και εις τ'ς... παρούσας!...»

Ίδού τώρα ένα χαριτωμένο σάτιρα τ'όν άληθινόντων διεκθονό τ'όν «Σαχί» ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΥ, χαριμένο άπό τόν Ζαχ. Παπαντωνίου:

«Ο Εύαγγελος Κοουσουλάκος... Είς τ'ό ύψος αναγορεύεται με τόν Αναδοχίττον. Είς τ'όν... κ'αλοφρονί με τ'ό 'Εμπρός».

Κάποτε είχε φρογγητίδα και έζέτωσε τ'ό έμεινε ή συνήθεια να βήχει κάθε ποή. Ο βήχας τον ήντ ως βρογχίθιας λόντας. Τράπει εις φρογγή όλον τ'ό προσώπιόν του «Σαχί» και ίδιος τ'ός συντάκτας οί όποιοι άγνησαν να γράφουν. Συνήθος όμολι διά βηξίματος, νέον είδος γλώσσας τ'όν όποια αυτός έφ'ερε και τ'ής όποια παραθόινεν μερικάς φράσεις:

Γκούζι! 'Ακόμα δέν ήλθαν α'τό οί συντάκτα!

Γκούζι! Γκούζι! 'Τι ώρα ήνε αυτή που έρχοσθε;!

— Χύχχχ! Ούδου! 'Τι θά γράψετε κ. Παπαντωνίου!.

Αρρώσεται να πιστέη ότι ήνε φιλόσθενος και ότι μετά δύο ώρας θά άποθάνη. Τ'ήν περσίρωμη αυτήν την έχει άπό δύο έτών. Φίλος λόγιος, έχων ιστορικάς γνώσεις, τόν παροκούπει πάντοτε διά να τ'ό περιόσχη εν άνάγκη τ'άς πρώτας βοηθείας.

Άπό τ'ό πρώ έτος τ'άς 2 μετά τ'ά μεσάνυχτα πίνει γάλα. Συντηρεί τ'όια γλακτοκομεία τ'ούλάχιον εν 'Αθήνας.

Άστειύεται και εις τ'άς θλιβερωτέρας στιγμάς τ'ό βίω του. 'Ακόμη και τ'ό Σάββατο!

(1) Στις έσημεριδες τ'ό Σάββατο ήνε ήμερα ήμερωμής τ'όν συντακτών (κί έργατών.

σ'όν τέτρα της και άφωρίστηκε να τόν εκδικηθή. Έπήρε άμέσως ένα τσεκούρι και διεκθινώθηκε προς τ'ά δομάτια όπου οί στρατιώτες κοιμόνοισαν βαρεά, έπιτα άπό τ'ό κτηνώδες όργιό τους. Και έκει, χτυπόντας τόν ένα κατόπιν τ'ό άλλου, τ'ός έδοσώσσε όλους...

Μά, μόλις τελείωσε τ'ή εκδίκασή της, βλόνοντας παντού αίματα γύρω της, ή φτωχή νέα τρελλάθηκε, κι' άρχισε να τρέχη και να χορεύη άνάμεσα άπό τ'ά δομάτια, βράζοντας στρυγγές κραγιές άπελπίσας και μανίας...

Άπό εκείνη τ'ή μοιραία ήμερα, ή δευσιχομένη γυναίκα, χάνοντας τ'ό λογικό της, μένει μαζεμένη σ'ό μ'ά γονιά, χωρίς να λη έξέ. Μά, όταν έρχεται ή ώρα, κατά τ'ήν όποία ο πατέρας της δολοφονήθηκε άναρθα, θύματα τ'ό τρομερό αυτό γεγονός και κωριεύεται άπό τ'ή λύσσα τ'ής εκδίκασής...

Και, ακουπιζοντας ένα δάκρυ, ο ξενοδόχος έπροσέδσε:

Αυτό ήταν όλο, πολίτες...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Τουρκικό καρναβό στην Τριπόλι

